

Deze rubriek wordt verzorgd door de Lappersfort Poets Society, een kring van dichters en dichtersessen die de bezorgdheid voor de aarde in poëzie heeft gegoten. Ze nemen het op voor het Lappersfortbos en alle bedreigde bossen en wouden. Hun stem fluistert zich een weg naar het oor van de wereld. Zie www.poeziebos.be of www.regiobrugge.bellappersfortpoets.php

214, rue Sainte Cathérine

zij die in Bordeaux bevend
het trottoir beheert is oud.
haar hele frêle lichaam schokt,

haar trillende hand een bruine
kolibrie. onmerkbaar scant ze
haar domein, weet al dagen

dat ik hier woon, eerstdaags
moet bezwijken, net nog
niet vandaag: nog bied ik
weerstand. maar kijk,

dit vers voorspelt dat morgen –
als ik van de bakker kom
bijvoorbeeld, of van de
krantenboer of –

koket bijna draagt ze om één been
een vaag verband,
haar rafelig uithangbord.
ach, en waarom niet al vandaag?

nu weten we beiden: dit wordt
dagelijkse kost. een aangeschoten
kievit, zo snelt ze weg. drie gouden
tanden grijnzend in de zon.

Sint-Jansvliet (1)

het pleintje kleumt nog, maar kijk:
mijn streepje Scheldt niet langer grauw,
vier mannen zonder muts, een fiets
met spaken van diamantbeslag.

is dit de langverwachte?
het is nog streven, in februari.
op het scherm de landschappen
van Etel Adnan, lente in Libanon:

dat is pas lente. in het zand rond
de anonieme boom heeft de hond zich
opgekruld, een koesterplek. de jonge
bedelaar, zopas verjaagd, schurkt zich

op zijn zelfde stoep, murmelt Franse
schooierspraat. grijs als een vuilniszak
wordt hij één met de grauwe steen
waarin nog nachtvorst sluimert.

Sint-Jansvliet (2)

eerst denk ik: Serge Gainsbourg
is terug, de sigaret, de waterwitte
kuiten, sandalen, de vale regenjas.

het is vijf uur in de ochtend
als ik naakt buiten kijk. Niet Parijs
maar mijn pleintje ontwaakt.

in het eerste luwe licht – het is
september – duwt de vrouw een
kinderwagen als rollator voort.

op zijn sjamaans mompelt zij
onhoorbaar slogans van verderf:
je vais, je vais et je viens.

haar passagiers, drie witte, bloemige
hondjes uit hetzelfde nest,
kijken verwonderd naar me op.

Ode aan de dronken vrouw

dankbaar ben ik de dronken vrouw
die in de nacht mijn droom verstoort.
ik droom
steeds weer opnieuw
van falen, struikelend
over de praktijk van leven.

het is vier uur en zij loopt
schreeuwend door de Hoogstraat.
schor van woede
of machteloze wanhoop
beledigt ze de nacht.

wie heeft zij nog gewekt,
verlost van dromen, aangezet
tot het schrijven van een ode?

de stadsmere die juichte
om het eerste licht, merkt zijn vergissing,
kruipt verstoord weer in zijn nest.

René Hooyberghs is pas een jaar stadsbewoner, na verhuizing uit de stieriele periferie. Vanuit zijn schrijfraam bekijkt hij met stijgende verwondering het strompelen van mens en dier. Hij publiceerde een paar dichtbundels (meest recent *Stamboom*, 2011). Af en toe verschijnen er ook gedichten van hem in tijdschriften. Daarnaast is hij redactielid van het literaire tijdschrift *Gierik & NVT* en schrijft hij emo-recensies over opera en literatuur.